

Минають зими

Микола Руденко

Минають зими і надходять весни
З поживою для птахів і тварин.
І кучерявий вітер із-за Десни
Розбризкає в лугах ультрамарин.

І сонце в лісі вигріє дороги,
Куди я вирушав заради рим;
Там власна тінь мені лягала в ноги —
І сам себе я бачив не старим.

А згодом ярина заповоліє
І хмарка набіжить на шовк отав,
На дуб, що є ровесником Софії, —
Я знаю: він мене запам'ятав...

Дай, царю-дубе, пожалітись лукам,
Де нині дощик сіється дрібний,
Що я свого не передав онукам —
Лишився їм далекий і чудний;

Що, бач, кар'єра склалася невдало;
Що ходять вірші тільки з-під поли;
Що хтось на волі ріже хліб і сало.
А тут...
Замовкни, діду, не мели.

Замовкни, діду...
Вже нема і сліду
Мого отам, де я блукав колись.
Туди вже не дійду і не доїду —
Стежки тернами лютими взялись.

Тож дяка й шана вам, кохані руки,
Що зберегли крамольні сторінки, —
Бо, може, не дізнаються й онуки,
Де дідові поховані кістки.